

У 2018 р. соціальні послуги вразливим категоріям населення області надавали 21 територіальний центр соціального обслуговування (надання соціальних послуг), у структурі яких нараховується 80 відділень [2].

Аналіз кількості фактичних отримувачів соціальних пільг і гарантій свідчить про те, що у Волинській області всі соціальні групи населення, які потребують соціальної допомоги та підтримки, охоплені соціальними службами. Наявні ресурси дають можливість задовольнити попит громадян у соціальних послугах. Соціальні служби, які функціонують в області, мають достатні можливості для покращення якості соціальних послуг, що надаються кожній конкретній особі, дозволяють забезпечити їх адресність, своєчасність і доступність. У процесі децентралізації створюються заклади соціального обслуговування безпосередньо в об'єднаних громадах.

Подальше систематичне визначення потреб у соціальних послугах соціальних груп районів і міст Волинської області дозволить оперативно реагувати на соціальні та демографічні процеси, попередити виникнення соціальних проблем.

Література:

1. Менеджмент соціального страхування: навч. посіб. / Баранник Л. Б., Даценко В. В., Заволока Л. О., Ткаченко Н. М. Дніпропетровськ: ДДФА, 2010. 204 с.
2. Стратегія розвитку волинської області на період до 2027 року. URL: <https://voladm.gov.ua/article/strategiya-rozvitku-volinskoji-oblasti-na-period-do-2027-roku/>
3. Тексти (конспект) лекцій з дисципліни «Соціальне страхування» для здобувачів спеціальності 072 «Фінанси, банківська справа та страхування» всіх форм навчання. / Укл. Т. О. Олійник, Н. О. Чередниченко. Запоріжжя: ЗНТУ, 2018. 84 с.

УДОСКОНАЛЕННЯ КАДРОВОГО ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ РОЗВИТКУ ТЕРИТОРІЙ В УКРАЇНІ

Пастух К. В., кандидат наук з державного управління, доцент кафедри менеджменту і публічного адміністрування

Харківський національний університет міського господарства імені О. М. Бекетова

В умовах сьогодення набуває актуальності удосконалення кадрового забезпечення розвитку територій в Україні. Вельми важливим, насамперед, постає підготовка фахівців у сфері публічного управління та адміністрування, які мають не тільки знати теоретичні основи публічного управління та адміністрування, особливості системи органів публічної влади в Україні, а й вміти визначати напрями реформування публічного управління та адміністрування, використовувати вітчизняний і зарубіжний досвід у сфері публічного управління та адміністрування, формулювати цілі та основні напрями діяльності органів публічної влади, визначати напрями вдосконалення публічного управління та адміністрування, а також виявляти та розв'язувати проблеми публічного управління та адміністрування.

Сучасні виклики вказують на необхідність для подальшого розвитку і зміцнення діяльності публічних службовців у нових умовах. Глибоке розуміння проблем, які виникають у процесі формування сучасної доктрини публічної служби, поняття публічної служби, та відповідного інституту, сприятиме розробленню більш раціонального підходу до формування кадрової політики відповідно до завдань і функцій держави, а також подоланню відчуженості суспільства від публічної влади, підвищенню професіоналізму та компетентності публічних службовців. Для успішного вирішення цих завдань необхідні підготовлені фахівці з публічного управління та адміністрування, які зможуть застосовувати новітні підходи та методи управління публічними системами та процесами [1].

Набуває важливості формування знань з теорії та практики публічного управління та адміністрування. Для цього необхідним є ознайомлення із законами публічного управління та адміністрування, принципами та методами публічного управління та адміністрування, механізмами публічного управління та адміністрування. Має бути приділено особливу увагу вивченню діяльності органів державної влади та органів місцевого самоврядування в Україні, взаємодії органів публічної влади та громадянського суспільства, реформуванню публічного управління та адміністрування в Україні.

Суспільна трансформація в Україні визначає перехід до сервісної держави, в рамках якої має сформуватися новий характер професійної діяльності державних службовців у сфері публічного управління. Це означає необхідність підготовки фахівців для роботи у сфері публічного управління та адміністрування, які здатні здійснювати аналіз державної політики на загальнодержавному, галузевому і регіональному рівнях, готувати пропозиції стосовно її формування, у тому числі розробки та проведення експертизи проєктів, програм, концепцій, стратегій, проєктів законів, інших нормативно-правових актів, проєктів міжнародних договорів; забезпечувати реалізацію державної політики, виконання загальнодержавних, галузевих і регіональних програм, виконання законів та інших нормативно-правових актів; забезпечувати надання публічних послуг; здійснювати державний нагляд та контроль за дотриманням законодавства, управлінням державними фінансовими ресурсами, майном та забезпечувати контроль за їх використанням; управляти персоналом державних органів [2].

Також слід зазначити, що фахівці у сфері публічного управління та адміністрування мають знати, що таке менеджмент органу публічної влади, керівник в системі публічного управління, лідерство в органах публічної влади, контроль в публічному управлінні та адмініструванні, інформаційно-комунікаційне забезпечення публічного управління та адміністрування. Вони мають також знати про організацію роботи органів публічної влади в Україні, етичну поведінку державних та муніципальних службовців, особливості публічного управління та адміністрування закордоном.

Зважаючи на важливість в умовах сьогодення підготовки, прийняття та реалізації управлінських рішень фахівці у сфері публічного управління та адміністрування мають знати класифікацію управлінських рішень, особливості

підготовки та прийняття управлінських рішень в органах публічної влади, а також про інформаційне забезпечення управлінських рішень, методи та технології прийняття управлінських рішень, етапи реалізації управлінських рішень, забезпечення якості та ефективності управлінських рішень в органах публічної влади.

Отже, з метою удосконалення кадрового забезпечення розвитку територій в Україні має приділятися належна увага підготовці фахівців у сфері публічного управління та адміністрування. Зважаючи на нові підходи до здійснення публічного управління та адміністрування в Україні, до їх підготовки слід залучати не тільки провідних вчених, а й тих, хто працює в органах державної влади та органах місцевого самоврядування. Також має використовуватися міжнародний досвід підготовки фахівців у сфері публічного управління та адміністрування, що потребує подальших наукових пошуків.

Література:

1. Вступ до публічного адміністрування: навчальний посібник / Н. Л. Гавкалова, Т. А. Власенко, Л. Ю. Гордієнко та ін.; за заг. ред. Н. Л. Гавкалової. – Х. – ХНЕУ ім. С. Кузнеця. – 2016. – С. 382.
2. Публічне управління та адміністрування в умовах інформаційного суспільства: вітчизняний і зарубіжний досвід: монографія; за заг. ред. С. Чернова, В. Воронкової, В. Банаха. – З. – ЗДІА. – 2016. – С. 606.

ПРОСТОРОВІ ІННОВАЦІЙНІ ЕКОСИСТЕМИ У КОНТЕКСТІ ШОСТОЇ ДОВГОЇ ХВИЛІ М. КОНДРАТЬЄВА

Підоричева І. Ю., д.е.н., завідувач сектору проблем інноваційно-інвестиційного розвитку промисловості

Інститут економіки промисловості НАН України (м. Київ)

В останні роки важливою темою для обговорень у науковому середовищі є кардинальні технологічні трансформації, що відбуваються у світовій економіці під впливом Четвертої промислової революції. Вони сягають корінням в теорію великих хвиль економічної активності, відомих як довгі хвилі М. Кондратьєва. За цією теорією, саме кондратьєвські порушення економічної рівноваги «третього порядку» (довгі хвилі), тривалістю 40–50 років, лежать в основі криз і революцій. Їх рушійною силою є технологічні відкриття, які зачіпають всі фактори виробництва, супроводжуються змінами в його технологічному, організаційному, ресурсному, інфраструктурному і соціальному забезпеченні та зрештою призводять до структурно-технологічної модернізації економіки. Нині відбувається розвиток проривних технологій шостої довгої хвилі М. Кондратьєва (2010-2050 рр.) – біотехнологій, нанотехнологій, геоінженерії, нейротехнологій, нових прогресивних матеріалів і наноматеріалів, космічних технологій, когнітивних технологій, робототехніки, – які у найближчому майбутньому визначатимуть позиції країн і регіонів у світовій економіці. Вони несуть із собою безпрецедентні виклики та одночасно